

faa reducerer denne sig for det Første til at udtale forskjelligte Nuanceringer i den Maade, hvorpaa man mere eller mindre bestemt billiger det Skeete, hvilket vel kan have sit Værd, især ligeoverfor en Finantsminister, om hvem vi Alle have den Overbeviisning, at han vil tillægge Thingets Udtalelser al den Vægt, som de fortjene, men hvilket dog i praktisk Henseende ikke betyder Stort. Dernæst er det klart, at, hvor vi faae overfor Trediemands Ret, maa Thinget være i høj Grad betænkeligt ved sin Beslutning, da Trediemands Ret staar under Domstolens Beskyttelse, og Thinget ikke kan udsætte sig for, at Domstolene skulde undersøge det; men, hvor Thinget i Forhold til Regjeringen erklærer, at Overkriddelse har fundet Sted, formener jeg, at Thingets Beslutning i saa Henseende er obligatorisk. Iøvrigt skal jeg ikke her forfølge Spørgsmaalet videre, da Finantsministeren har anført, at der forestaaer andre Spørgsmaal, hvor der ikke er Grund til, saaledes som her, at lade Sagen falde; thi, da nærværende Spørgsmaal ikke har nogen praktisk Betydning, er der ingen Grund til her at holde paa det.

Finantsministeren: Det er nødvendigt, at jeg noget maa gaae ind paa disse almindelige Discussioner, som jeg iøvrigt ikke troer fremme noget Godt. Det er af den ærede Ordfører anført, at jeg i Slutningen af mit Foredrag sidste Gang skulde have tillagt Landstthingets Beslutning en saadan Betydning, at Thingets Beslutning derved vilde blive en Absurditet. Dette er paa ingen Maade min Opfattelse. At Landstthingets Stilling maaskee ikke bliver saa indflydelsesrig, som det kunde ønskes, skal jeg ikke benægte, men det ligger i den hele mangelfulde Ordning af Forholdet, saaledes som den blev vedtaget, ved Grundlovens Givelse. Jeg har tidligere fra en anden Plads her i Thinget havt Leilighed til at henlede Opmarksomheden paa det store Misgreb, man gjorde dengang. Det kan man ikke komme bort fra ved bagefter at vise, at det er tilfede. Naar man vil gjøre sig klart i hvilken Grad man da var uklar med Hensyn til Afgjørelsen af den Art Spørgsmaal, behøver man blot at kaste et Blik paa Argumenta-

tionen ved den daværende Behandling. Man anførte som Grund imod, at Landstthinget, som foreslaaet var, skulde sammentræde med Folkethinget for at vedtage Finantsloven, at Landstthingets Betydning derved vilde svækkes; man var i den Grad usikker i de politiske Forhold, at man troede at kunne have Landstthingets dets Meddeeltighed i Finantslovens Givelse derved, at man udsondere det og satte det for sig, medens man just derved i højeste Grad svækkede denne Meddeeltighed. Ganske paa samme Maade forholder det sig med Hensyn til Beslutningerne om Regnskaberne. Jeg kan ganske vist ikke finde, at Landstthingets Stilling er bleven stærkere derved, at Regnskabets Besømmelse foregaaer i hvert Thing for sig, da Anslagemagten kun findes hos det ene Thing. Jeg maa imidlertid paa den anden Side paa det Bestemteste forvare mig imod, at jeg skulde have givet Anledning til, at man af mine Ord uddrager som Consequens, at Landstthingets Stilling var absurd. Jeg finder den derimod velbegrunder, uagtet Anslagemagten kun findes hos Folkethinget, og uagtet jeg paastaar, at der ikke kan være Tale om at tillægge Beslutningen den Betydning, som af Udvalget er tilstgjet. Sagen forholder sig nemlig refter min Anskuelse saaledes: Naar der ikke er afslagt rigtigt Regnskab, — og ved ikke at afslægge rigtigt Regnskab forstaaer jeg, ikke at erhverve Rigsdagens Billigelse af Regnskabet, — da er der, som jeg udtrykte mig i forrige Møde, begaaet en Brøde, der er skeet noget Urigtigt. Men, vil man da have Vedkommende straffet, maa man vende sig til Rigsretten, som er den eneste Autoritet, der kan være Dommer. Men nu kan man dog ikke nægte, at det har en afgjørende Betydning, at begge Thing skulle være enige, thi Beslutningen maa jo være tagen af begge Thingene; Beslutning om, at Regnskabet er rigtigt eller ikke, eller om nogen enkelt Post skal udsættes til Ansvar eller ikke, maa jo være tagen af begge Thingene. Det er jo, altsaa muligt, at det ene Thing siger, at en Post er urigtig og maa udsættes til Ansvar, men det andet Thing nægter at tiltræde denne Beslutning, og altsaa gjør det umuligt at sætte denne Anskuelse igjennem. Her mener jeg ogsaa, at Landstthingets Stil-